

Sütő Gábor*

Okos hatalom magyar szóra hallgat **/MIVEL KELL SZEMBENÉZNÜNK 2019-BEN?/**

A történelem során a világpolitikában általában a háborúkban ösz-
szemért katonai erőviszonyok döntötték el az országok fejlődésének,
vesztéglésének, vagy hanyatlásának irányát. Montecuccoli sokszor idézett
helytálló megállapítása szerint a háborúhoz pedig három dolog kellett:
pénz, pénz és pénz. A küzdelmekben tehát a pénz döntött. S nemcsak
döntött, hanem suba alatt önmaga készítette elő a fegyveres össze-
csapásokat. A FED 1913-as megalapítása óta az Új Világban kiagyalt **ma-
gán** pénzhatalom mesterkedett kiprovokálni, irányítani szinte minden há-
borús konfliktust, beleértve a világháborúkat. Úgyszintén vezényli a két
nagy amerikai pártot, s magát az elnököt, bárki is az. A pártok mindenkori
vezetőinek jó (azaz rosszabbik) része a FED zsebében van, az elnök pedig,
ha szembeszáll vele, könnyen Kennedy sorsára juthat. A második világhá-
borút követően „tökéletesedett”, a rendszer, világméretűvé terjeszkedett:
létrehozták a Világbankot és a Nemzetközi Valutaalapot, amelyek formáli-
san ugyan az ENSZ-hez kapcsolódnak, de a FED-el szigorúan egyeztetett
munkamegosztásban ugyanazt a szerepet játsszák hatékonyabban, átte-
kinthetetlenül és ellenőrizhetetlenül. Rátelepedtek a nemzetállamok köz-
ponti bankjaira, s úgy működtetik a rendszert, hogy döntéseik ellen sem-
miféle jogorvoslatnak helye nincs.

A fegyver tehát szolgálati szerepet játszott, törte az utat pénznek; a
saját létét máig is tagadó **magán** pénzhatalom viszont, a háttérben ma-
radva, döntött. A fegyverforgatók pedig „jogosan” milliószámra gyilkolták
egymást. **Az emberiség érdekeinek szempontjából nézve ezért volt
és lesz értelmetlen minden háború.** A pénz képezte a hatalmat, a lát-
szólagos fontossági sorrend mégis így nézett ki: fegyverek, pénz. Mosta-
nában, bár a lényeg változatlan, fordul a kocka: a pénz mind nyíltabban
tolakszik előtérbe. Szolgálat helyett – amire az emberiség létrehozta –
önállósítja magát, mindent meghatározó tekintélyelvű erővé válik. Az új
képlet tehát: pénz, fegyverek. Őszintébb, már amennyire a tőke esetében
egyáltalán lehet őszinteségről beszélni. Annak tudata, hogy túl sokat ve-
szítene egy nukleáris-kibernetikai háborúban, szülte a tendenciát, hogy a
fegyverek vezető helyét egyre inkább a pénz foglalja el formálisan is. E
szerepcseré a szemünk előtt zajlik, de nem fejeződött be, elhúzódik és
nem is lesz teljes.

Mi emberek tehát mindeddig eszköz és áldozat voltunk a sajátma-
gunk által megalkotott fegyvereinket és pénzünket kisajátító szűk csoport
kezében. Katonák, civilek egyaránt. Mert hagytuk, hogy az elvtelenül ösz-
szetartó pénzhatalmi érdekcsoport országhatárokat átlépve, világmére-

tekben uraljon anyagiakat, eszméket. S ha hagyjuk, hogy továbbra is e nemzetektől elidegenült, faji alapon is összetartó gátlástalan, telhetetlen csoportocskától függjünk, ezután is eszközeik maradunk, s így is végezzük. Az általa elképzelt új gazdasági világrend és világkormány minden szent emberi öntudattól és önállóságtól megfosztott, csak termelő és fogyasztó engedelmes tömegemlékévé válunk. Az ijesztő távlat okán történelmi feladatunk, hogy akcióképesekké váljunk, mert az önmagát immár mindenhatónak képzelő háttérhatalmi csoport újabb fenyegetésekkel terhes jövőt szán az emberiségnek. Nem legyőzhetetlen, de veszélyes, az emberiség létét is lelkiismeretlenül kockára tevő ellenfél; két komoly fegyvere az életet egyre inkább uraló pénz és a gátlástalan faji összetartás, s mindkettő immár túl hosszú ideje keseríti világszerte az ember életét.

Szerepcseré nem változtat a lényegen

A nukleáris, majd a kibernetikai fegyverek tömeges megjelenésével a hadviselés ugrásszerű minőségi fejlődésen ment át. Egyértelművé vált, hogy a háború a kölcsönös megsemmisülés, de lehet, hogy az emberiség kihálásának veszélyével jár. Merthogy a már létező fegyverek is több mint elegendők az emberiség kiirtásához, különös tekintettel arra, hogy nyíltan (Észak-Korea), vagy még a nyilvánvalót is tagadva (Izrael), elkerülhetetlenül újabb és újabb államok jutnak hozzá a nukleáris és a kibernetikai fegyverekhez. A pénzügyi háttérhatalom busásan jövedelmező módszere, a katonai összecsapások provokálása és fegyverszállítás minden harcoló félnek, bármennyire csábító, a nukleáris háborúba átnövés eshetősége miatt korlátozottabban alkalmazható. Ahogy a közlekedési eszközök hatványozott megsokszorozódása a gyors, kényelmes és biztonságos közlekedés legfőbb akadályává vált, úgy a haditechnikában vágótázó kvantumalapú mesterséges intelligencia az emberi civilizáció megsemmisítésének eszközévé válhat. Bár a hagyományos fegyverek az alkalmazhatóság határain belül maradnak, sem ezek, sem a nukleáris fegyverek további fejlesztésének nincs értelme, a gyakorlatban azonban a tőke pénzéhsége öncélúan viszi tovább. **Folyik a fegyverkezés a fegyverkezésért.** Ennek vélelmében, hogy aki a legújabb fegyvernemeket uralja, azé lehet az elrettentő katonai fölény, amivel azonban az önpusztulás veszélye miatt ő sem tud mit kezdeni. Mindezek fényében módosul, sőt a visszajára fordul Clausewitz klasszikus, hosszú ideig érvényes megállapítása is, miszerint a háború a politika folytatása más eszközökkel. Az emberiség létének a fenyegetettsége elvben a politikai megoldások felé kényszeríti a nemzetközi szereplőket, s ezáltal **a politikának egyre inkább a háború elkerülésének eszközévé kell válnia.**

Ám ma még háború folyik a világban, amit talán nem alaptalanul neveznek harmadik világháborúnak, s amelynek kezdeményezését a pénzügyi háttérhatalom ezúttal nem európai országra bízta. Sőt e háború főleg Európa ellen folyik. Mindenekelőtt a legerősebb európai országot, Németországot iktatták ki a saját hazaárulóik, valamint az EU vezetőinek segítségével. Ők – akik között egyre több a nő – nemcsak árulók és önve-

szélyesek, hanem gyilkosok is. Ne riadjunk meg e szótól. Nincs mit hitetlenkedni raja, hiszen szemtanúi vagyunk: nemcsak szélesebb jogokkal látják el a betolakodókat, mint a saját nemzeti állampolgáraikat, hanem hagyják, hogy erőszakolják, gyilkolják nemzettársaikat.

Tanúi vagyunk új háborús módszerek alkalmazásának is, amelyekről sokszor meg sem állapítható, hogy támadó, vagy védekező fél alkalmazza, de még az sem, hogy ha valakik jóhiszeműen a zászlaja alá állnak, akkor kinek az érdekeit szolgálják. Elnevezésük is sokféle: korlátozott, aránytalan, szabálytalan, aszimmetrikus, hibrid hadviselés, geopolitikai terjeszkedés, „politikailag korrekt” kommunikációs hadjárat, lejáratás, megtévesztés, hazugság, szellemi partizánharc rendbontás előidézése céljával, valamint állami terrorizmus, amit vagy a demokrácia terjesztésének ürügyével folytatnak, miközben mindezzel Oroszországot és Putyint vádolják, avagy a szélsőségesnek mondott erők nyakába varrják. E harcmódor felöleli a visszaélést mindenekelőtt a civil szervezetekkel, de a szexszel és a vallással is. A legveszélyesebb formája pedig a népvándoroltatás kikényszerítése, erőszakos lakosságcsere Európában. Istent játszó emberkíséret, amihez megnyerték a személyesen fehérként is fekete Ferenc pápát. Eredmény: a volt európai gyarmatosítók utódjait a volt gyarmatosítottait utódai gyarmatosítják.

Történelmi szerencsénk, hogy nekünk nem voltak gyarmataink, de az is, hogy **ma vannak olyan vezetőink, akik mindezt látják, s tesznek is ellene. Védelmünkben, sőt Európa védelmében.** Ha az európaiak a májusi EU-parlamenti választásokon nem állítják meg a betolakodókat és belső ügynökeiket, végzetes következményekkel kell szembenézniük. Ez esetben nekünk is, sőt nekünk duplán, amint alább kiderül.

E nem szokványos háború körülményei között helytálló és szükséges az EU-ban a tagállamoknál is elfogadottabb Soros agresszív akcióinak kemény bírálata, folytatni is kell. Ám érdemes odafigyelni rá, hogy akarva-akaratlanul hamis benyomást kelthetünk, ha csak őt, ügynökeit, szervezeteit bíráljuk. Gondoljunk a pénz jellegére e tekintetben is. Soros egymaga, egyrészt nem áldozná saját pénzét e célokra, nem is futná neki ennyire, másrészt a pénzügyi háttérhatalom céljairól van szó, amelyeket e hatalom pénzel. Soros a faltörő kosuk, előőrsek. Taktikailag érthető, hogy nem a Soros mögött álló pénzügyi elitet és más politikai erőket bíráljuk (feltűnően kímélve a háttérben főszerepet játszó USA-t és Izraelt). Pedig ezt kellene tennünk, hiszen a világ már felismerte, miről van szó. Sőt, ezek az erők tudják, hogy mi is tudjuk, ők állnak a háttérben. A világos beszédet jórészt annak a körülménynek a politikailag korrekt nehézségi ereje gátolja, hogy elfogadjuk a beindult háború ürügyül szolgáló 2001. szeptember 11-ének amerikai-izraeli „magyarázatát”, miszerint az USA-t arab terroristámadás érte, holott **gyalázatos önprovokációról** volt szó, amelyben a CIA, vezető amerikai politikusok (főleg a harcos zsidó Cheney alelnök, de maga Bush is) és az izraeli Moszad döntő szerepet játszott. A bűnösnek kikiáltott Osama bin Ladennek volt hozzá a legkevesebb köze. (Ki hiszi el, hogy pakisztáni hegyi bunkerből ő irányította a világkereskedelmi központ lerombolását). Ha e kérdésben a világ, elsősorban Európa, amely rég tisztában van azzal, hogy valójában mi történt, nem önt tiszta vizet a pohár-

ba, irreális marad valamennyi politikus, ország, nemzetközi szervezet helyzetértékelése; mindannyian vesztesen kerülnek ki e nem szokványos háborúból, a **magán** pénzügyi háttérhatalom áldozatai lesznek.

Mindez annál reálisabb veszély, mivel gőzerővel folyik az emberellenes pénzügyi szabadkőműves zsidó-filoszemita háttérhatalom fő céljainak megvalósítása: az emberiség létszámának radikális csökkentése ismert és ismeretlen eszközökkel, s a szuverén államok felszámolásának útján saját világkormány létrehozása. A nemzetközi kizsákmányolásnak, a kamatrab-szolgáskodásnak köszönhetően hatalmas pénzügyi eszközök keletkeznek sok helyen. A pénz pedig, a saját logikáját követve, szükségtelenül sokszorozza önmagát, egyre önállóbbá, uralkodóbbá válik. Dacára annak, hogy mára virtuálissá, képzetessé vált. Fedezet nélküli pusztító számok papíron, de leginkább képernyőn, azaz hamis pénz, amelyet a FED e formákban nagyüzemben gyárt. Mintha csak nem is emberi, hanem valamiféle földönkívüli hatalom mozgatná, és irányítaná az emberiség ellen, holott eredetileg a saját élete megkönnyítésére szánta. A kezdet kezdetén a vagyon mérésére szolgáló eszköz volt, ma már azonban önmaga a vagyon, sőt terjeszkedik miközben egyre értéktelenebb és ellenőrizhetlenebb formákat ölt. Nyugtalanító jele a banki-pénzügyi rendszer bővítése a túlméretezettsége ellenére, a készpénzfizetés erőszakolt megszüntetése, és az on-line vásárlások erőltetése; annak a kis önállóságnak és emberi kapcsolatoknak eltörlése, ami még megmaradt az embereknek. Mindez nálunk is gőzerővel folyik. **Mindennek okán leszögezhető, a pénz egyre többször immár fegyverként működik nemcsak a háborúban, hanem a társadalmi tevékenység valamennyi területén, mindent megvehetővé és eladhatóvá szeretne tenni.** Eközben botrányt botrány után szül, de mindet fondorlatosan elsimítja. Két éve szivárogtatták ki a Panamairatokat, melyek szerint tucatnyi ország, s ismert politikusok sora pénzügyi panamázására derült fény. Világméretű botrányra indult, de következménye nem lett, ma már senki nem firtatja, talán nem is emlékszik rá.

Pontosabban lett egy felettebb látványos váratlan következménye: lemondott éppen annak az Izlandnak a miniszterelnöke, amely ezt megelőzően kiséprúzta az országból az élősködő bankokat. Kiknek van ilyen hatalma? Az egyre növekvő bankárkasztnak, élén a mértéktelen hatalomvágygal rendelkező háromszáz családnyi szűk szabadkőműves-zsidó pénzügyi elitel, a háttérhatalom magvával; számtalanszor megnyilvánult embertelenségük okán mondhatjuk, az emberiség aljával. Nekik köszönhetjük minden nehézségünket, amelyekkel bajlódni kényszerülünk, de ők még azt is elérik, hogy e bajokat egymásnak rójuk fel, ne nekik.

Mindeközben egyre szembetűnőbben derül ki, hogy egyéb bajok is vannak a pénzzel. Ugyanis tagadhatatlan, hogy lényegét illetően kétféle pénz van. Az egyik, amelyért, értéket teremtve, az emberiség többsége megdolgozik, s amely – érthetően – korlátozott mennyiségben áll rendelkezésükre. A másik a semmiből számatlanul és fedezet nélkül korlátlanul ontott FED-dollár, amelyről egyre inkább kiderül, hogy nem pénz, hanem panama, becsapás. Ugyanis csak a papírja árértékéért, azaz gyakorlatilag ingyen veszik meg vele a rászédettek kincseit, értékeit, szolgáltatásait, termékeit, akik azt hiszik, hogy pénzt kapnak cserébe. (Nem véletlen, hogy a

BRICS országok szabadulnak a dollártól és valós értéket képviselő pénz megteremtésén dolgoznak.)

Háborúban a katonákban még akadhat némi kímélet a védtelen emberrel szemben, hisz' ők is emberek, s megérezhetik, hogy a jogosnak elfogadott gyilkolásnak is van határa. De a személytelenné és értéktelenné vált pénz – embertelen. Embertelen téveszmék embertelen kigondolói, akik semmiféle erkölcsi határt nem ismernek, kizsákmányolással szereztek, vagy jogtalanul állították elő. A fegyver törte az utat Irakban, Afganisztánban, Líbiában, az arab tavasz országaiban, azaz kényszerített milliókat országaik elhagyására, s akiket még csábítottak is Európába. A pénz pedig – a Soros mögött állók tőkéje, az EU pénzügyi bőkezűsége és EU-hitelkártyák a bérmigránsoknak és más eszközök formájában – a szemünk előtt arcátlanul ösztönzi tömeges iszlám betolakodást, s azokat bírálja, s igyekszik büntetni, akik védik országuk és Európa szuverenitását. A betolakodóknak, a hódító és bérmigránsoknak pedig még fizetnek is, amit az európaiakon akarnak behajtani.

Mindinkább a pénz maga képviseli az erőt és a hatalmat, átgázol mindenen és mindenkin, aki szólni merészel a visszaéléseiről. A **magán** pénzhatalmi érdekek kegyetlen érvényesítése és a mindenki mással szembeforduló faji összetartás jellemzi. Tartalmilag mindkettő embertelen, ezért veszélyes az egész emberiségre, beleértve azokat is, akik mindezt képviselik. Sem a pénz hatalom, sem a faji összetartás nem legyőzhetetlen azonban; nem ismert olyan történelmi esemény, amely az ellenkezőjét bizonyítaná, vagy akár csak utalna erre.

Nem úgy merül fel tehát a kérdés, hogy elkerülhető-e a harmadik világháború, hanem hogy a világháborút el kell kerülni, mert az emberiség léte a tét. Ezt azonban a pénzügyi háttérhatalom szabadkőműves-cionista áramlata nem osztja. Nyugtalanító példa rá, hogy néhány évvel ezelőtt Martin Karfeld izraeli katonai történész az izraeli rádió 7-es csatornáján ki is jelentette, hogy **Izrael kényszerítve érezheti magát az európai kontinens megsemmisítésére, beleértve a nukleáris fegyverek bevetését is,** ha úgy véli, hogy végveszélyben van. Az európai fővárosok több száz atomtöltetük célpontjaivá válnának. Hangsúlyozta, Izrael képes a világ megsemmisítésére is, ha úgy érzi, hogy számára közeleg a vég, s ekkor „*most már minden mindegy*” jelszóval, kilövi az atombombáit bárkire. Közismert Izraelnek ezzel összhangban álló Dahiya doktrínája is, miszerint fenntartja a jogot arra, hogy megelőző csapással elpusztítsa az általa ellenségesnek tartott országot. Ennek része az Európát fenyegető úgy nevezett „*Sámson opció*” is. (A bibliai Sámson kidöntötte egy hatalmas csarnok tartóoszlopait, amely háromezer filiszteust, magát Sámson is, megölte). Izrael azért kerülhetett atomfegyver birtokába, mert Franciaország műszaki segítséget nyújtott neki, az USA pedig elnézte. Akik az élesedő nemzetközi helyzetért putyinoznak, megkommunizálnak (azaz a saját, vagy mások téveszméit, bűneit olyanokra kenik, akik méltóságon alulinak tartják, hogy visszaszóljanak, illetve személyileg meghatározhatatlanok), vagy tájékozatlanok, vagy lelkiismeretlenek.

Új harcmodor: belső ellenhatalom

A fentiekkel szoros összefüggésben 2019-ben országon belül komolyabban kell szembenéznünk a pénzügyi háttérhatalom és hazai szövetségeseinek egyeztetett támadásaival. Főleg az első félévben az európai parlamenti választásokig. E félév alatt az sem kedvező számunkra, hogy Románia lesz a Soros elnök. Történelmi tapasztalataink alapján nem várható, hogy meghálálja a Martonyi-féle külpolitika által nyújtott **feltétel nélküli**, ezért nemcsak politikailag, hanem történelmileg is téves támogatásunkat az EU-hoz és NATO-hoz történt csatlakozásához.

Sok ország példája mutatja, a globális háttérhatalom a neki nem tetsző nemzetállamokban a helyi ellenzék és az alattomosan létrehozott álcivil szervezetek hálózatának kiépítésével, azaz belügyekbe beavatkozással kettős hatalmat, belső ellenhatalmat igyekszik létrehozni, s polgárháborús körülmények között hatalomra juttatni. Tanúi lehettünk a balkáni színes forradalmaktól kezdve az arab tavaszon át Ukrajnáig. Kísérleteznek vele nálunk is. Jele Gyurcsány bejelentése, hogy a DK ellenzékéből ellenállóvá lép elő. Követte a kétszínű Jobbik, az MSZP, az LMP, a Momentum, a Kétfarkú Kutya Párt és mások. Erőszakos tetteikkel valóban túl is lépték nemcsak a szemellenzős ellenzéki, hanem a bosszúszomjas ellenállás határát, nyíltan ellenséggé váltak. Hosszú évek alatt semmit nem tesznek le az ország asztalára, építő szándékot nem tudnak felmutatni. Semmi nem volt szent számukra akkor sem, amikor kormányon voltak. Ők testesítik meg a megélhetési politikust. Önmaguk elismerték (Gyurcsánytól Mirkóczkiig), hogy hazudtak, vagy nem azok, akiknek mutatták magukat. Ők szüntettek meg kórházi ágyakat, zártak be kórházakat, s az orvosok külföldre távozása is alattuk indult be. Ők nevezték „rabszolgatörvénynek” a munka törvénykönyv módosítását, s mivel érveik nem voltak, az Országgyűlésben, majd a tv-ben erőszakkal akarták megakadályozni elfogadását, majd folyamatos botrányos tüntetésbe kezdtek, amelynek ugyan csekély a támogatottsága, de bénítja a közéletet.

A kapcsolódó elemzésekből kiderül, az eseményekben, sajnos, benne van az is, hogy egy kis tőkés ország tőkés kormányának valamelyest figyelembe kell vennie a multinacionális vállalatok, azaz a pénz parancsát is. Mégis inkább a jelentéktelenné váló szakszervezetek tehetetlensége, a lelkiismeretlenül hazudozó ellenzéki sajtó és neoliberális és nemzetidegen értelmiségiek erőfeszítései jellemzik. Törték-zúzták a Nemzet Karácsonyfáját, be akartak törni a parlamentbe és ellopni a koronát. Szél Bernadett és amazontársai, Gyurcsány, s a rég lejáratott ellenzéki vezetők voltak a hangadók. (A Nyugati téren nagy húhóval és hódolat követelésével minden évben felállított, tőlünk idegen menóra százezreket bosszant, de bánatlatlanul hagyják, civilizált módon akarják megoldani. Az itt közlekedő 4-6-os villamos pedig öles betűkkel hirdeti, hogy üdvözlö bennünket a kínai újév alkalmából, stb.) Mikor hatalmon voltak, készséggel alkalmazkodtak a nagytőke követeléseire, ma meg úgy tesznek, mintha észre sem vennék, hogy tőkés rendszerben élünk. Pedig éppen ez az, amit **minden** oldalnak, kormánypártiaknak és ellenzékieknek egyaránt mindig számításba

kell venni. Nemcsak szemellenzős ellenzékinek nem célszerű lenni (amit megkövetelnek egymástól, sőt versengenek), hanem szemellenzős kormánypártinak sem (amit, remélhetőleg, a kormány nem vár el). E körülmények ellenére is nemzeti irányzatot képviselő kormány esetén ezért a szakszervezeteknek sem az a feladata, hogy segítsenek zavart és ellenséges közhangulatot teremteni, hanem hogy egyezkedjenek, amire a kormánysszervek készek. Tüntetni akkor kell, ha ez nem hoz eredményt, és tömegek állnak mögöttük. Ez a helyzet azonban nem áll fent. Láttatta mindezt, hogy a munkatörvénykönyv lehet, hogy nem kellően egyeztetett és a multinacionális cégeknek is kedvező módosítása kapcsán sem a munkások, hanem a megtévedt, vagy félrevezetett szakszervezetisek mellett az ellenzékiek és lefizetett statisztáik provokálták, támadták a rendőrséget. **Káoszt, vért, áldozatokat szeretnének látni. Ürügyet teremteni külső beavatkozásra. Ezt kapták feladatul.** Nem festjük az ördögöt a falra, hiszen ezt bizonyítja az a körülmény, hogy egyetlen ellenzéki, illetve parlamenti párt sem válaszolt a Mi Hazánk Mozgalom kezdeményezésére, hogy vigyék az Alkotmánybíróság elé az általa is rövidlátó és sajnálatos módon ugyancsak „*rabszolgatörvénynek*” nevezett módosítás ügyét. Pedig ez lehetett volna **mindenkit** kielégítő eljárás. Ugyanakkor, tanulságként el kell ismerni, nem alaptalan a vélemény, hogy nincs jó látszata a kezdeményezésnek. A munkás évszázadok óta a 8-órás munkaidőért harcolt. Elérte, s most olyan benyomás keletkezhet, hogy ostyába bugyolálva, de elveszik tőle. Az igazi megoldás a (multik által ellenzett) magasabb munkabér, nem pedig a munkaidő (kizsákmányolás) növelése lenne. Vannak arra utaló jelek, hogy ezt a kormányzat is érzékeli, de sokminden köti a kezét.

A munkatörvénykönyv módosítása az ellenzékieknek viszont csak ürügy, s ha hatalmon ők lennének, nem ilyen kíméletesen tennék. Folyamatos erőszakos közjátékaik azt is bizonyítják, hogy a háttérhatalom, a migráció ösztönzése, a pénzügyi-gazdasági nyomás, a belső ügynökök kiképzése mellett nyíltan támogatja az ellenzékiet. Nem mondott le a katonai módszerekről sem. Az Európai Bizottság javaslatot tett a Frontex létrehozására Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökség néven, amit az Európai Tanács támogatott, az Európai Parlament is megszavazta és 2016-ban megkezdte működését. **Az EU jelenlegi vezetésének kezében gyakorlatilag a migrációt segítő erővé növi ki magát. Ennek fényében kétségesnek tűnnek a növekvő erőfeszítések a közös európai hadsereg létrehozására is.** Az EU eleve nem katonai szervezet, mégis nagy az igyekezet rá, hogy azzá is tegyék, amivel erősítenék az államok feletti jellegét. Elég terhet ró ránk a NATO, nincs szükségünk európai katonai szervezetre. (A helyes út a nemzeti haderő fejlesztése, ami láthatólag be is indult). A NATO keretében katonáink 14 országban vannak jelen. A koszovói békefenntartói misszióink példázza ennek értelmetlen voltát. Koszovó mesterséges állam, amelyet az USA és szövetségesei szakítottak ki Szerbiából, hogy szemmel tartsák a balkáni országokat, s éket verjenek közéjük. Ez nem magyar nemzeti, hanem amerikai-izraeli érdek. Katonáink idegen érdekeket szolgálnak, azokért kockáztatják életüket. Ugyanezt kellene tenniük egy európai katonai szervezetben is, amelynek létrehozá-

sa elsősorban a francia és a német hadiipar érdeke. Mivel alig szólhatunk bele a vezető posztok elosztásába, ugyanúgy járhatunk vele, mint az EU-val. Ráadásul, néha még vezető politikusok is, az „*orosz fenyegetéssel*” indokolják, aminek semmi jele, elfeledkezve az ukrán(-amerikai-izraeli) fenyegetésről, amelynek jeleit naponta tapasztalhatják. Nem kifogásolhatjuk, hogy az USA és Izrael számára az USA és Izrael az első, nekik viszont, és minden más országnak, el kell fogadni, hogy Magyarország számára Magyarország az első. E harcban nem Kína, nem Oroszország jelenti a legnagyobb veszélyt számunkra és a V4-ek számára, hanem a szövetségi rendszerünk, amely sem európai, sem magyar érdekeket nem vesz figyelembe. Főleg az EU jelenlegi vezetői, akik nemcsak a globális nagytőke fizetett ügynökei, hanem tényszerűen a saját népeik és Európa gyilkosai. De ugyanilyen, ha nem nagyobb veszélyt jelent az a tendencia, hogy a V-4-eket Izrael bevonásával **Visegrádi Ötökké** alakítsák. Ilyen körülmények között az alábbi súlyos kérdések is hangsúlyozottan merülnek fel.

Mivel szemben is kell zéró tolerancia?

A szerencsére ellentmondásosan, ám ellenséges külföldi támogatással mégis formálódó, belső ellenhatalom kialakításának reményével szerveződő ellenzék szociális-politikai összetételét vizsgálva, helyzetünk továbbra sem lesz megnyugtató. Érezhetően kialakult a sokmindent behálózó, a közéletre rátelepedő, hatalmi pozíciókban is jelenlévő nemzetidegen beállítottságú (főleg zsidó-filoszemita) neoliberais ellenerő, amelyet a politikai elemzések már államnak tartanak az államunkban, párhuzamos társadalom megalapozását látják benne. Nem is tagadható, hogy miközben bátor és eredményes harcot folytatunk az Európába irányuló iszlám betolakodás ellen, **az országunkba folyamatosan áramló, egyeseknek még meg is könnyített idegen (zsidó, kínai, ukrán, holland és mások) betelepülés a magyarság szempontjából a nyilvánvalóbbnál is nyilvánvalóbban fenyegető, ha nem fenyegetőbb.** Mégis a nemzetféltő magyarok a nemzetünk sorsát megpecsételő kérdéssel kapcsolatos véleményüket sokszor **elmondani sem tudják, mert ha nem konkretizálják, eleve elutasítják, ha pedig konkretizálják, antiszemitizmusnak nyilvánítják.** A politikának már-már fenyegetéssel felérően hangsúlyozott eleme a *zéró tolerancia az antiszemitizmussal szemben.* Pedig az idegen betelepülés a leglényegesebb kérdések közé tartozik, sőt a magyar jövő szempontjából a leglényegesebb. Akárcsak Európának a muszlim betolakodás. A nemzetidegen nyomulás ugyanis már enélkül is átfogja közéletünket, behálózza intézményeinket, szembeszáll a magyar nemzeti érdekekkel és értékekkel. Miért **pont erről** nem lehet véleményt nyilvánítani? Hiszen, ahogy Orbán Viktor a januári kormányinfón találóan és jogosan leszögezte, **az a gyáva, aki a vitában a származása mögé bújjik.** Miért éppen az ide kapcsolódó kérdésekből csinálnak valakik mégis rendszeresen felnagyított botrányt? Példa rá, hogy egy jobbikos politikus meg nem történt zsidóveréssel hengegő pár kulturálatlan szavát a nemzetidegen irányítás alatt álló hírközlési szervek, **de még a jobboldaliak**

is, világtörténelmi eseményként heteken át a fő hírek közé tették és lelkesen ragozták. Az ilyen átgondolatlan politikai harc gyakorlatilag összhangban áll a Tett és Védelem nevű zsidó gárda által végzett – s a kormány által sajnálatos módon nemcsak elnézett, hanem pénzügyileg és politikailag támogatott – szellemi-politikai terrorral, amelynek a szemünk előtt zajló események által bizonyított célja, hogy ne a nemzetidegenek asszimilálódjanak, hanem mi idomuljunk hozzájuk. **Vagyis ugyanaz az álláspontjuk velünk szemben, mint a muszlimoké Európával szemben.** Hányszor és hányan hajtogatták, hogy bűnös nemzetnek tekintenek bennünket. Emlékezzünk az országból botránnyosan távozott, s a napokban kanadai állampolgárságot kapott Kertész Ákos író kirohanására. *„Ma már a második világháború borzalmiért, a Holocaustért egyedül a magyar a felelős, mert a magyar nép az (a német néppel ellentétben), amelyik se be nem vallotta, meg nem gyónta a bűneit, se töredelmes bűnbánatot nem tanúsított, se meg nem fogadta, hogy soha többé, se bűnbocsánatért nem esdekelt. Így aztán nem is kapott soha fölordozást!”*

Magyarellenes szándékában rímél ezzel a Times of Israel kormányzati forrásra hivatkozó közlése, miszerint a Józsefvárosi pályaudvaron zsidó követelésre csillagászati hétmilliárd forintos költséggel létrehozott, de még befejezetlen Sorsok Háza **nem kellően büntudatkeltő, nem hangsúlyozza a magyarok felelősségét a holokausztért.** Ezért az izraeli kormány csak akkor járul hozzá megnyitásához, ha a mondanivalója *"egybevág az általánosan elfogadott történelemszemlélettel, azzal, amit a Jád Vásem és a hozzá hasonló elismert intézmények képviselnek"*. Remek példa a gátlástalanságra és a felsőbbrendűségi téveszmére. – Nekik az *„általánosan elfogadott történelemszemlélet"* az, amelyet a Jád Vasem képvisel. – Sem a holokausztot sem a második világháborút nem a magyarok találták ki, hanem a pénz hatalom, és ő is kivitelezte. – Történészeink bizonyították nemegyszer, hogy a magyarországi zsidók elhurcolása a németek által uralt, majd megszállt országból az ő parancsukra történt. – Magyar politikusok – különösen Horn Gyula, de ma tevékenykedő politikusok is – már sokadszor kértek bocsánatot mégis a történelemért, anélkül, hogy izraeli részről egyáltalán reagáltak volna rá. **Ahogy illene!** – Magyarországi múzeum megnyitásához miért kellene az izraeli kormány hozzájárulásáért esedezni? – Ráadásul a múzeum az ő követelésükre jött létre, szükségtelen **ezeregyedik zsidó emlékhelyként.** – Lázár János évekig bajlódott a kérdéssel, de a féktelen zsidó követelések és a zsidó szervezetek egymásközi vitája miatt nem sikerült megoldásra jutni. – Mindezek fényében az egyetlen magától értetődő kiút, hogy a jelenlegi illetékesek álljanak végre a sarkukra, s állítsák vissza a Nyugati és a Déli pályaudvar esedékes modernizálása miatt is egyre szükségesebbé váló Józsefvárosi pályaudvart.

A magyarság ellen irányuló leszólásokkal szemben pedig álljon itt Csengey Dénes **nem feledendő** megállapítása: *„Ha az antiszemitizmus nagy bűn, akkor ugyanolyan nagy bűn, ha valakire azt mondják, hogy antiszemita,... és nem igaz. ... Auschwitz nem arra való, hogy bűnöket takargassunk vele.”* Ám éppen ezt célozzák a naponta emelt hangon bemutatott vádaskodások. Nem vitatkoznak **tényszerű** megállapításainkkal, ha-

nem félremagyarázzák, antiszemitizmusként kürtölik szét a világban a sok országban jelenlévő ötödik hadoszlopuk segítségével, amely pillanatok alatt mozgósítható.

Felháborító jele mindennek, hogy alattomosan, de tervszerűen eltüntették a Dunapart szakaszainak magyar elnevezéseit. Helyettük az alábbiakat láthatjuk. Friedrich Born svájci diplomata; Carl Lutz svájci diplomata (Budapesten másutt is vannak emlékhelyei); Valdemar és Nina Langlet svéd házaspár; Raoul Wallenberg (összeszámolhatatlanul sok emlékhelye van); Henryk Slawik lengyel ellenálló; idős Antall József zsidómentő; Sztehlo Gábor szabadkőműves; Salkaházi Sára apáca; Slachta Margit szerzetesnő; Angelo Rotta olasz nuncius; Jane Haining skót misszionárius. A hírek arról is szólnak, hogy a Clark Ádám tér - Lánchíd utca - Alsó rakpart közterület neve nem Kalevala park, hanem „*a Budapest és az izraeli nagykövetség között megvalósult együttműködés alapján*” Jeruzsálem park lesz. (Hasonló eset diplomáciai képtelenség lenne orosz, román, vagy bármely más nagykövetség esetében). **Budapest szívét, ahol a 0-kilométer van, s ahova még a Kalevala sem illene, ugyancsak zsidó emlékhellyé léptetik elő! Nos, az ilyen önmérsékletet nem ismerő elzsidósítási nyomulás ellen kellene, nagyon kellene már a zéró tolerancia!** De azért is, mert az esztelen nyomulás távlatilag éppen a nyomulóknak árt majd a legtöbbet, ahogy a történelem bizonyította számukra nemegyszer, de láthatólag nem tanulnak belőle.

Mi azonban végre megtudtuk, az izraeli nagykövetségre hallgató misztikusan személytelenített Budapest a ludas, ő ad zsidó vonatkozású neveket a saját utcáinak. Nyilván miatta történik az is, hogy a belső kerületeiben folyamatosan végbemenő névváltozások is ugyanezt a sanda irányt mutatják. Legfőbb ideje személyesíteni az ebben ludasokat. Az ilyen beállítottságú filoszemiták és nemzetidegenek eltávolítása, nyomulásuk leállítása nélkül e folyamat, az önmérsékletük hiánya és az alaptalan bosszúállásuk törölhetetlen vágya miatt, folytatódni fog. (Ahogy Berlin betolakodók által megszállt negyedében is egyre több az afrikai utcanév a németek tiltakozása ellenére). **A túlhangsúlyozott, s az egyébként is privilegizált helyzetben lévő nemzetidegenek védelmére foganatosított zéró tolerancia éppen ennek a folyamatnak kedvez.**

A megnevezett személyek, kiknek nevei a Duna-parton díszelnek, nyilván tettek valamit valakikért, amiért tisztelet jár nekik. De a budapesti központi, idegenforgalmi szempontból is fontos helyszíneket magyar nemzeti hőskről kell elnevezni, nem idegenekről. A felelősök persze fennhangan és antiszemitizmust harsogva fogják hajtogatni, hogy a Fővárosi Közgyűlés 2010-ben egyhangúan fogadta el, hogy rakpartok az 1944-es hősöknek és mártíroknak állítsanak emléket. Nem az ő érdemeiket vitatja senki sem, hanem a döntéshozók tudatos magyarellenességét. (Demszky Gábor egyik utolsó „mesterműve” volt, s szerepet játszott benne a Mazsihisz és más zsidó szervezetek). Ha ezen az igazolásféleségen csak elnézősködünk, méltatlankodunk, de belenyugszunk, akkor hamarosan eljön az idő, amikor már ez is tilos lesz számunkra! **Vissza kell vonatni e felháborító magyarelles döntést mielőbb. A közigazgatási támogatással folyó elzsidósításnak ugyanis további jelei sorakoznak.**

Mostantól az egyik legmagyarabb városban, Székesfehérváron is lesznek hanuka napok. A szervezők nem érzik, hogy ez lépés történelmi városunk elzsidósítása irányába? Hetente értesülhetünk nemzetidegen jellegű rendezvényekről, eseményekről, amelyeket, ha megkérdőjelezünk, széleskörű és a lehető legnyilvánosabb kioktatás, bebeszélés, téveszmék sulykolása, faji vádaskodás követ. Említendő a készülő Hunyadi-film, amelyben „*héber tüzéseket*” akarnak szerepeltetni, ami nyelvi, faji, történelmi és politikai ostobaság. A hab a tortán a közeljövőben Budapesten rendezendő Maccabbi olimpia, ami kifejezetten rasszista rendezvény; csak zsidók vesznek rész rajta. Eleve fennen hirdetik, már akik a nevüket és tekintélyüket kockáztatva erre vállalkoznak, hogy nemcsak sportrendezvény, hanem vallási és kulturális esemény! **Tehát a zsidó világtalálkozást követően ismét tüntetően faji rendezvénynek adunk helyet**, sőt egyesek – akik pedig felelős posztokon vannak – fitogtatóan kitüntetésnek tekintik, hogy megrendezhetjük, s minden mást elhalványító történelmi eseménynek nyilvánítanak. Különös és nem múló rosszallást vált ki a magyar közvéleményből, hogy az országunkban a Chabad (a kifejezetten keresztényellenes zsidó szekta) közreműködésével alakult, szellemi terrort megvalósító Tett és Védelem zsidó szervezet büntető tevékenységének az EU-ra történő kiterjesztéséhez is hivatalos pénzügyi és politikai segítséget nyújtunk. A hozzábiggyesztett büszkélkedő kommentár szerint **Európában egyedül mi.**

Egyetlen kormánynak sincs felhatalmazása országunk nemzetiségi összetételének megváltoztatására, ami ellen helyesen és eredményesen harcolunk az EU-ban. Vajon miért nem tesszük ugyanezt a saját még-még magyar hazánkban? Eredménytelen lesz európai harcunk is, ha közben hagyjuk, hogy minket, ha nem is a muszlimok, hanem másnak tűnő, de ugyanolyan szándékú betolakodók szálljanak meg. Ne legyünk naivak, a muszlimok és a zsidók egyaránt szent könyveik parancsait követik, amelyek megtérítendőnek, avagy kiirtandónak tartják a „hitetleneket” és a „gójokat”!

Akik tehát mindezt kigondolták, engedélyezték, vagy elnézték, sőt éljenezték, méltatlanok a posztjukra. Félő, hogy mégis ott fognak maradni, s tudatosan, vagy öntudatlanul, de továbbra is utat engednek a magyarellenes törekvéseknek. Ahogy szellemi elődjeik, vagy éppenséggel ők maguk folyamatosan tették az előző társadalmi rendszerben is. A sokasodó hasonló irányzatú jelenségek kiben mit, de általában civilizálatlanságot, rasszizmust, filoszemitizmust tükröznek, s üvölt belőlük kinél a hazátlanság, kinél a hazafiatlanság. Nem győzik hangoztatni, jogunkban áll eldönteni, kivel akarunk együtt élni, viszont eszükbe sem jut, sőt nem engedik elmondani, hogy **mi nem akarunk együtt élni sem betolakodókkal, sem betelepülőkkel, senkivel, aki a magyarság rovására nyer teret; e csonka országot senkivel nem akarjuk megosztani.** Aki politikával foglalkozik, és ezt nem látja, vagy nem akarja látni, az a betolakodók pártján áll, azaz magyarellenes álláspontra helyezkedik, jobb, ha távozik a politika színteréről. A politika erről soha nem is merte megkérdezni a magyarságot. A mostani is csak ugyanazt hangsúlyozza, jogunk van eldönteni, kikkel akarunk együtt élni. Csakhogy ez úgy hang-

zik, **mintha eleve együtt kellene élnünk valakikkel, ami viszont elkerülhetetlenül és minden tekintetben korlátozza a magyarokat és magyarságukat.** A felsoroltakon túl ezernyi más példa bizonyítja, ez a gyakorlatban így is van! Mindez egyáltalán nincs összhangban a helyes politikai jelszavakkal, amiket a magyarság érzékelhetően és lelkesen támogat. De még az egyoldalúan amerikai-izraeli vonallal elkötelezett Martonyi-Németh féle megalkuvó helyezkedést követően helyes irányban megújult és minden támogatást megérdemlő külpolitikánkkal sem; ellenkezőleg, kontrázza mindezt. Égetően szükséges nemzeti konzultáció tartása e kérdéskörrel, ami felhatalmazást ad a kormánynak az említett és minden magyarelles törekvés megszüntetésére, kikényszerített „eredményeinek” visszavonására.

Senki nem hunyhat szemet afelett sem, hogy az ellenzék, beleértve nemzetidegen ötödik hadoszlopát, és a külföldi ellenlábasaikat, ellenségeinket, mindvégig szétválaszthatatlan kapcsolatok fűzték össze minden értelemben. Együttesen, összehangoltan (a pro és a kontra megjátszva) kifejezetten magyarelles politikát folytatnak. Jelenleg, erőszakos megmozdulásaikkal már arra törekednek, hogy polgárháborúba sodorják az országot. E harcban nekünk is a pro és a kontra szellemében kell állást foglalnunk, ha kell, százszor is. Ezért a politika magyarság számára veszélyt jelentő egy-két tévelygő vonásának elkerülhetetlen jóindulatú bírálata mellett se feledje senki sem, hogy mire megy ki a nagy játék, amelyben ingadozás nélkül a kormányt kell támogatnunk. Tudatosítva, hogy akárki teszi, nemcsak önmaga, hanem országunk, nemzetünk ellen épít hadállásokat, amikor elnézi, sőt ösztönzi a nemzetidegen törekvéseket, törleszkedik a nemzetidegenekhez és Izraelhez. Azokhoz, akiket támogat az a külföldi tőke, amely pedig nálunk az országok nagy részében szokatlan nagylelkű pénzügyi hozzájárulást, milliárdos vissza nem térítendő támogatást, sokéves adómentességet élvez. Kérlelhetetlenül eljön az idő, mikor ezek az erők, egyesülve, kísérletet tesznek **meg is hirdetett céljuk** elérésére, a kormány megdöntésére. Csak a kedvező pillanatra várnak. **Ha valaki úgy véli, hogy hatalom birtokában sikerrel tud majd szembeszállni velük, az lebecsüli a nagytőke és a nemzetidegenek mohó, gátlástalan, telhetetlen és gyilkos természetét.** Özönöltetik Európába a muszlimokat, de közben az antiszemita ellen harcolnak. Mindkét eljárásban ott bujkál ugyanaz a nemzetgyilkos filozemita. Akad-e, aki, a történelmi tapasztalatokat ismerve, s a fenti jelenségeket látva, ezt kétli?

Döntsünk közösen!

Messze nem az említett kérdések az egyedüliek, amelyekkel 2019-ben, s a közeljövőben elkerülhetetlenül és keservesen szembe kell néznünk, ám **az említetteken kényszerűen, vagy parancsolóan, de úrrá kell lennünk.** Különösen annak tudatában, hogy a probléma nem új keletű, de a felsorolt és ezer más hasonló jelenség, valamint a várható világpolitikai fejlemények miatt most ki is éleződött, kritikus pontra jutott.

Okozóik ugyanis Kun Bélától, Rákosin, az ÁVH-n, Aczélon, az SZDSZ utódpártjain át a Tett és Védelemig a magyar nemzet terhére mesterkedtek. Németország példája ijesztően mutatja, milyen tragédiához vezet az elzsidósítás. Nagyjaink közül sürgetőbbben és élesebben figyelmeztettek e veszélyre. Liszt Ferenc, Bajcsy-Zsilinszky Endre, Prohászka Ottokár, Németh László, Szabó Dezső, Márai Sándor, Csurka István és mások sokkal keményebben ostromozták a hódító szándékú betolakodókat és az akkori kormányaink bűnös tehetetlenségét, amit most ennek a kormánynak kellene orvosolni, nehogy közös tragédiába torkolljon. **A kialakult történelmi helyzet ezért követeli meg a „fent” és a „lent” összhangjának a megteremtését, a lehető legszélesebb nemzeti egység kialakítását, nemzeti érdekeink és értékeink szigorú védelmét e kérdésekben is. Társadalmunkban érzékelhető igény van erre, így mind ez ma már a kényszerűnél és a parancsolónál is több.** Nyilván minden érintett és illetékes számára világos, e problémakörökben a nemzeti konzultáció nem olyan egyszerű, mint a **„Döntsünk közösen”** jelszó alatt sikeresen folyó demográfiai kérdésekben. Ámde éppen a családok, s a nemzet védelme, mentése érdekében, ha lehet, még fontosabb és sürgősebb. Ugyanakkor az utca embere, de még a közéletben járatosok sem érzékelik pontosan, hogy „fent” mi az álláspont e tekintetben, sőt nyugtalanítja őket, hogy minden anti-izmus közül talányos módon egyedül az antiszemitizmussal szemben hirdetnek zéró toleranciát. Teljesen érthetetlen egy idegen nép érdekeit szolgáló türelmetlenség, holott **régóta és nyilvánvalónál is nyilvánvalóbb, hogy magyarellenességgel szemben kell zéró toleranciát bevezetni. A bevezetőben említett új harcmodorok sikere, hogy növekvő és pártfogolt a kultusza ma bárminek, ami külföldi, főleg, ha zsidó, illetve zsugorított, néha tiltott is annak a kultusza, ami nyíltan, korlátozás nélkül akar magyar lenni a saját hazájában.** „Lent” nagyon is keményen érzékelik az efféle egyre hivatalosabbnak tűnő filoszemitizmust, mert naponta a felsoroltakhoz hasonló súlyos magyarellenes tények emlékeztetnek rá. Botlatókövek formájában ma már akkor is, ha pihenés szándékával sétálgatsz az utcán. Mindenhonnan az köszön vissza, hogy zsidó országban vagy. „Lentnek” ezért sürgető, akkor is, ha „fent” esetleg nem tűnik annak, netán még létezőnek sem. Nemzeti konzultációval, vagy másképpen, de **„döntsünk közösen”** ezúttal is, amíg olyan helyzetben vagyunk, hogy dönthetünk. S ne holnap, ma. Mert ha nem is mindig érzékelhető, mindez **valamennyi napirenden lévő kérdéshez okszerűen kapcsolódik**, ezért nincs nála elodázhatatlanabb, sürgős alapos, emberséges rendezés nélkül veszélyesebb sarkalatos kérdés. Ugyanakkor tagadhatatlanul kényes kérdés, de ha nem kezeljük egyre kényesebb és veszélyesebb lesz. Ma még – talán-talán – tudjuk kezelni, **ha akarjuk.** Ám a védekezés korlátozása a nemzethalált jelentheti. Remélhetőleg ezzel a szándékkal hangzott el Áder János újévi köszöntőjében a bátorítás, hogy mondjunk nemet az elaljasult közbeszédre, a vallásunkban, identitásunkban, méltóságunkban sértő nemzetidegen cselekedetekre. Bízvást tehetjük is, hiszen ez áll összhangban a **„Magyar Magyarország”** meghirdetett helyes politikai jelszavával. Közösen bizonyítsuk világos szavakkal és tettekkel, hogy **„Nekünk Magyarország az első!”**

Mielőtt még visszafordíthatatlan változások következnek be, hacsak nem azok között élünk máris, amit a nemzeti érdekeket a nehéz körülmények között is jól képviselő okos hatalom is bizonyosan észrevesz. Senkiben ne is keletkezzen még véletlenül sem olyan hamis benyomás, mintha a fenti sorok a nemzeti vonalat védelmező kormányt akarnák kioktatni, vagy támadni. Ellenkezőleg, a kormányt támogató, féltő, óvó, érte és további sikereiért aggódók gondolatait foglalja össze. Minden magyar hazafinak szóló intelemként az írás ilyen értelmű jóindulatú figyelmeztetést tartalmazó címét ismételhjük meg, ámbár a fentiek fényében némi módosítással: csakis a nemzeti önazonosság, érdekek és értékek megtörhetetlen védelme, minden kérdésben, mindenkivel szemben a leghatározottabb érvényesítése biztosítja a hatalom megtartását; ezért az **okos hatalom sohasem a nemzetidegen, hanem mindig a magyar szóra hallgat.**

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.